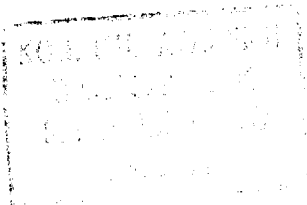

MID - TIJDSCHRIFT

MID-TIJDSCRIFT

uitgave Sectie G2-HKGS

Mei 1962

1e jaargang: nummer 2

Redactie: Luitenant-Kolonel E.Th. Poppe
 Luitenant-Kolonel J.H. Gimbel
 Luitenant-Kolonel G.H. Gaade
 Luitenant-Kolonel H.A.V. Snoek
 Majoor J.B. Lagaune

Adres: SMID
 Oranje Nassau-Kazerne
 Harderwijk
 Telefoon: 03410-2441

I N H O U D

	Blz.
Politieke ontwikkeling	1
Oefenervaringen van een Brigade S2	3
Sovjet Tactiek	6
Moskou's Nieuwe Lijn	12
The Commander and his G2	16
S2 Opgave	20
Uit (Buitenlandse) Tijdschriften	21
Voorbeelden uit de praktijk	23

POLITIEKE ONTWIKKELING

In de laatste maanden werd rond het probleem Berlijn in de vele te Moskou gehouden "sondages" in feite geen enkele vooruitgang geboekt in de richting van een voor het Westen en het Oost Blok aanvaardbare oplossing. De Russen meenden nog eens duidelijk te moeten onderstrepen, dat het recht van toegang tot Berlijn niet een zuiver Westelijk privilege is en tevens het kwetsbare punt bij een crisissituatie. Dit kwam tot uitdrukking in het uitvoeren van een aantal vluchten door Sovjet vliegtuigen in de luchtcorridors naar Berlijn. Het feit, dat het hinderen van de vrije toegang naar Berlijn tot nu toe alleen heeft plaats gevonden in de lucht, wijst er op, dat de Russen een eventueel incident zo beperkt mogelijk wensen te houden.

De regering van de zgn. DDR in Pankow gaat gestaag door met het treffen van een serie kleine maatregelen, welke er allen op gericht zijn de door het Oost Blok beweerde soevereiniteit van deze Oostduitse staat te staven door feitelijkheden. Met name kan gewezen worden op de invoering van de dienstplicht, de wetten op de douanetarieven en de instelling van visa, allen kenmerken van een soevereine staat. Tot zelfs in de kleinste details wordt dit doorgedreven, zoals o.m. blijkt uit de internationale formulieren, welke nodig zijn om een overleden persoon in het "buitenland", i.e. West-Berlijn te laten begraven.

De benadering van het Duitse vraagstuk beschikt momenteel over twee wegen, nl. de bilaterale gesprekken tussen de V.S. en Rusland, alsmede de Ontwapeningsconferentie te Genève. Op deze ontwapeningsconferentie zijn immers meerdere voorstellen naar voren gekomen, welke neutrale zônes voorstellen. Wanneer Midden-Europa zou worden gedemilitariseerd, zou dit tevens een goede mogelijkheid vormen voor een erkenning van de DDR als soevereine staat. Op deze wijze kan de zgn. DDR betrokken worden bij een internationaal verdrag t.a.v. de toegangswegen naar West-Berlijn.

De ontwapeningsconferentie zelf geeft voorlopig geen uitzicht op een daadwerkelijk - zij het ook partiële - ontwapening, omdat het essentiële punt van de controle door Oost en West verschillend wordt benaderd. Onder het motto van spionage wijst de S.U. elke controle tijdens de ontwapeningsfasen af, indien deze controle naast het ontwapende gedeelte ook toezicht zou kunnen uitoefenen op het resterende gedeelte. In feite duldt de S.U. alleen toezicht na de algehele voltooiing van de ontwapening, en dan nog met regionale beperkingen. Het Westen eist o.i. terecht gedurende de gehele uitvoering van de ontwapening toezicht op het totale militaire potentieel. Het is dan ook niet te verwachten, dat er belangrijke resultaten op deze conferentie zullen worden bereikt. Bovendien valt op dat alle voorstellen, welke door Oost Bloklanden ter tafel worden gebracht, gericht zijn op een verstoren van het thans bestaande militaire evenwicht.

Opmerkelijk was de toespraak van de Vice-premier Mikojan in de Oost-zône van Duitsland, waarin hij stelde dat in het kader van de vreedzame coëxistentie de ontwapening een belangrijke plaats innam, omdat hierdoor aan de "imperialisten" de mogelijkheid tot ingrijpen, bij nationale bevrijdingsoorlogen werd ontnomen, terwijl de S.U. deze "nationale" bewegingen zou blijven steunen.

Het onstabiele karakter van de landen in het Midden Oosten trad nogmaals aan het licht, toen in Syrië door het leger een staatsgreep werd ondernomen. De burgerlijke regering, welke na het loslaten van de binding met de VAR (Egypte) was gevormd, werd te liberaal geacht. Het leger wenste meer hervorming

in socialistische zin en een sterkere binding met andere Arabische staten zoals Irak, Egypte en eventueel Libanon. Dit echter in de vorm van een Arabische Federatie, met behoud van eigen nationaliteit. Door de onderlinge verdeeldheid in het leger, zich uitende in o.m. een aparte pro-Nasser groep te Aleppo, werd de terugkeer voor een burgerlijk bestuur geëffend.

Voor de controverse in Laos tussen de drie prinses is nog geen oplossing op korte termijn in zicht. Maar in Zuid-Vietnam wordt door de communistische guerilla's met veel krachtsinspanning getracht de doorvoering van de zelfbescherming van dorpsgemeenschappen te doorkruisen. Deze dorpen, omgevormd tot kleine vestingen, zullen immers zowel de inlichtingenstroom als de bevoorradiging van de guerilla's zeer bemoeilijken, terwijl aan de andere kant een aanval op zo'n dorp een zekere concentratie zal vereisen, wat de regeringstroepen weer in staat stelt tijdig tegenmaatregelen te nemen.

Uit de door Indonesië uitgevoerde infiltraties in het gebied van Nieuw-Guinea blijkt duidelijk, dat Indonesië zijn standpunt in de omstreden kwestie van de toekomst van dit eiland kracht wil bijzetten met een aanwijsbaar feit, dat op het grondgebied van Nieuw-Guinea een aantal Indonesiërs aanwezig zijn en ter plaatse "het gezag uitoefenen", zoals in het "commando" van Soekarno werd gesteld, nl. dat de Indonesische vlag werd gehesen in "West Irian".

De sluiting van het accoord van Evian tussen Frankrijk en de FLN (voorlopige Algerijnse Regering) heeft de weg geëffend voor een oplossing van het reeds jaren durende conflict in Algerije. Het is echter te verwachten dat voorlopig in dit gebied nog onrust blijft heersen door het optreden van de OAS, welke organisatie streeft naar een Frans Algerije.

Nu bleek, dat deze organisatie met terreurdaden niet kon verhinderen dat een accoord werd gesloten en een referendum in Frankrijk aan de Gaulle's politiek steun verleende, is in feite een reële verwerkelijking van een Frans Algerije definitief uitgesloten. De krachtige Franse regeringsmaatregelen en de terreurdaden, welke hetzij door de OAS hetzij in naam van de OAS worden bedreven, zullen waarschijnlijk het verloop van de OAS-acties versnellen.

De slechte economische toestand in de verschillende landen van Zuid-Amerika vormt één van de belangrijkste factoren voor de politieke onrust in deze landen. Van communistische zijde zal met alle beschikbare middelen, zowel open door het vestigen van ambassades en verstrekken van economische hulp, als subversief door import van geschriften, pamfletten en wapens worden getracht van deze situatie nuttig gebruik te maken.

Hoewel hier slechts die wereldproblemen en geschillen werden aangeroerd, welke thans de directe aandacht vragen, blijven over de gehele wereld nog vele vraagstukken op een oplossing wachten, hoewel daar tijdelijk geen acuut karakter of enige verbetering aanwijsbaar is. Dit neemt niet weg, dat ondanks de propaganda voor vreedzame coëxistentie van Oost Blokzijde de koude oorlog als een agressief middel wordt gehanteerd, en een aanwakkeren van conflictsituaties steeds mogelijk blijft.

OEFENERVARINGEN VAN EEN BRIGADE S2

door Majoor W. Oliemans

1. Inleiding

Het komt helaas niet al te vaak voor, dat een brigade deelneemt aan oefeningen in groter verband. Wanneer hierna dan ook zo nu en dan conclusies worden getrokken, dient U zich wel te realiseren, dat één en ander gebaseerd is op een enkele oefening, waarbij dan nog de brigade als enig deelnemende brigade gedurende de divisie-oefening optrad.

Bij deze oefening werden de andere divisie-onderdelen voorgesteld door personeel van de oefenleiding.

Toch meen ik enkele voorvallen te moeten memoreren, omdat hoe dan ook, lering te trekken valt uit opgedane ervaringen.

2. Optreden van de S2

In voorschriften, gedurende cursussen en in vaste orders wordt nauwkeurig omschreven welk aandeel de S2 behoort te hebben bij de voorbereiding en uitvoering van acties. Dit is allemaal juist. Maar waar bevindt deze S2 zich tijdens acties? Kan hij alle S2-werkzaamheden verrichten indien hij gedurende langere tijd buiten de commandopost verblijft? Moet de S2 dan niet steeds in de commandopost zijn? Op al deze vragen is niet zonder meer met ja of neen te antwoorden.

In de voorbereidingsfase van een actie zal de gehele staf, voor zover niet verkend wordt, in de regel aanwezig zijn in de commandopost. Zodra echter een actie begint, zal de brigadecommandant zich in de vooruitgeschoven commandopost bevinden en daar worden geassisteerd onder meer door de S2 en de S3.

Afhankelijk van de duur en de soort van de acties zal het dus voor kunnen komen, dat de S2 gedurende langere tijd de commandopost niet bezoekt. Hij is immers vóór nodig, teneinde de brigadecommandant doorlopend te kunnen adviseren. De routinewerkzaamheden in de commandopost moeten echter doorgang vinden. Het betreft hier niet alleen het verzorgen van de periodieke en incidentele rapportages, maar ook het verspreiden van inlichtingen naar hogere-, lagere- en neveneenheden naar aanleiding van bij de commandopost binnengekomen berichten. Het inlichtingenpersoneel van de sectie 2, werkzaam in de commandopost en bij afwezigheid van de S2, geleid door de toegevoegd S2, zal deze werkzaamheden moeten verrichten. De S2, aanwezig in de vooruitgeschoven commandopost, zal zich niet kunnen bezighouden met het samenstellen van bijv. de INTSUM. Dit moet beslist gebeuren op de commandopost. Hiertoe zal het noodzakelijk zijn, dat de werkzaamheden in de commandopost zodanig geregeld zijn, dat alle secties bijv. via brigadecommandonet nr 3 voortdurend op de hoogte blijven van de situatie. Er kan in dit geval bijv. bepaald worden, dat de radiotelefonist, die inluistert op brigadecommandonet nr 3, telkens wanneer een bladzijde van het radiologboek is volgeschreven dit blad via het berichtenkantoor doet bezorgen bij de sectie 1 ter circulatie in de staf.

Ik zou dus aan het eind van dit gedeelte willen stellen, dat de brigade S2 tijdens acties in beginsel verblijft in de vooruitgeschoven commandopost, terwijl dan de noodzakelijke routinewerkzaamheden in de commandopost verricht moeten worden door het aldaar aanwezige inlichtingenpersoneel.

3. Beveiliging van de commandopost

Hoewel de commandopost waar mogelijk een opstelling zal innemen, welke reeds beveiligd is door andere eenheden, blijven bepaalde beveiligingsmaatregelen altijd noodzakelijk. Het is echter gebleken, dat vooral bij beweeglijk optreden van de brigade een afdoende passieve beveiliging door middel van concertina's voor het gehele gebied van de staf en stafcompagnie niet te verwezenlijken is. Er zal moeten worden volstaan met een prikkeldraadafrastering rond het gebied waar de eigenlijke secties lt/m4 zijn opgesteld. Deze beveiliging zal moeten worden aangevuld met een dubbelpost te leveren door het stafwachtpeloton, terwijl het gebied waar de rest van de staf en stafcompagnie verblijft eveneens door personeel van het stafwachtpeloton evt. versterkt door een aan te trekken tirailleurlot, moet worden beveiligd.

4. De infanterie verkenningscompagnie

Gedurende de laatstelijk gehouden oefeningen, waarbij de infanterie verkenningscompagnie ten behoeve van de brigade optrad is weer eens vast komen te staan, dat de compagnie met de huidige uitrusting, vooral voor wat betreft de voertuigen, wel uiterst kwetsbaar is. Men waagt meer dan verantwoord is. Er wordt te agressief verkend. Bij oefeningen loopt dit nog wel goed af om de eenvoudige reden, dat er van weerszijden niet met scherp wordt geschoten.

Bij de opmars is het zaak, dat de opdrachten niet te ruim worden gesteld. Men is hier nl. gauw toe geneigd. Een opdracht als: "Beveilig de brigade in front", gaat boven de capaciteiten van de infanterie verkenningscompagnie uit. Beter is het om in een dergelijke situatie te stellen: "Beveilig de brigade met één peloton op de opmarsweg en met de compagnie (min) op de flanken tot maximaal weg A op de rechterflank en weg B op de linkerflank, waarbij bijzondere aandacht moet worden besteed aan die en die punten". Met een dergelijke opdracht wordt de compagniescommandant toch nog voldoende vrijheid gelaten om na een grondige kaartstudie zijn eigen plan op te stellen voor het uitvoeren van de gegeven opdracht. Het zal voorts altijd noodzakelijk zijn, dat na de uitgifte van het brigadebevel commandant-infanterie verkenningscompagnie afzonderlijk wordt ingelicht door de brigade S2 ten aanzien van de details verband houdende met het uitvoeren van de opdracht.

Het is in het algemeen niet de taak van de infanterie verkenningscompagnie om krijgsgevangenen te maken.

Komt dit een enkele maal wel voor, dan dienen deze krijgsgevangenen zo snel mogelijk te worden overgegeven aan de dichtstbijzijnde grotere eenheid. Ver naar achteren afvoeren van krijgsgevangenen zou de infanterie verkenningscompagnie teveel personeel kosten, dat gedurende te lange tijd, onttrokken zou worden aan zijn eigenlijke opdracht. Eén en ander dient te worden verwerkt in de brigade vaste order.

Wanneer in de nabije toekomst de infanterie verkenningscompagnie gaat beschikken over de nieuwe verkenningsvoertuigen zal het incasseringsvermogen aanmerkelijk zijn verhoogd.

Toch vraag ik mij af of het ook niet wenselijk zou zijn een aantal gepantserde rupsvoertuigen in te delen. Ik denk hierbij aan het mechaniseren van één peloton, terwijl ook in de compagniesstaf enkele van deze voertuigen beschikbaar zouden moeten zijn. Zelfs een opmars zal niet altijd langs gebaande wegen gaan, maar wanneer bijv. tijdens het uitvoeren van een aanval een flank moet worden beveiligd, zal het vaak nodig zijn,

dat in het terrein wordt opgetreden en dit zal dan het best gaan met rupsvoertuigen. Het zou natuurlijk helemaal mooi zijn, wanneer de infanterie verkenningscompagnie kon beschikken over enkele amphibische voertuigen, maar dit zal natuurlijk wel een wensdroom blijven.

Gevechtshandelingen van andere aard als verdediging en achterwaartse verplaatsingen vragen meestal nog meer gedetailleerde opdrachten dan bij de opmars.

Op grond van kaart- en terreinstudie zal de S2 de brigadecommandant moeten adviseren om bepaalde punten gedurende kortere of langere tijd te doen bezetten om dan vanuit deze waarnemingsposten de laatste gegevens over de vijand te kunnen doorgeven.

Dit doorgeven van berichten brengt mij overigens op een ander punt, waarbij de infanterie verkenningscompagnie een belangrijke, zo niet de belangrijkste rol speelt. De commandant-infanterie verkenningscompagnie heeft op het brigadecommandonet nr 3 zoals dit nu nog genoemd wordt onder meer verbinding met de brigadecommandant.

De gegevens, heet van de naald, zal hij willen spuien over dit net. Toch dient hier naar mijn mening een beperking te worden opgelegd aan commandant-infanterie verkenningscompagnie. Niet alle berichten zijn voor de brigadecommandant van evenveel belang. De gegevens, die commandant-infanterie verkenningscompagnie doorkrijgt van zijn pelotons, zal hij moeten evalueren en interpreteren. Gebeurt dit niet en wordt alles doorgegeven, dan is dit commandonet overbelast, waarbij het zelfs niet uitgesloten is, dat de brigadecommandant niet in de gelegenheid is om belangrijke partiële bevelen uit te geven aan zijn onderdelen.

Verder is het in dit verband beslist noodzakelijk, dat de brigade-S2 over een eigen radiotoestel kan beschikken, waarmee hij verbinding kan onderhouden met de verkenningscompagnie.

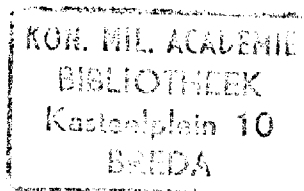
Overigens vormt dit probleem op het ogenblik een onderwerp van studie binnen de brigade en binnen de divisie, zodat ik hierop op dit moment niet nader zal ingaan.

Samenvattend kan dan gezegd worden, dat de infanterie verkenningscompagnie een waardevol verzamelorgaan voor de brigade is. Een verzamelorgaan, dat echter niet onbeperkt kan worden ingezet. In zijn adviezen omtrent de inzet van deze compagnie zal de brigade-S2 zich moeten realiseren, dat de opdrachten vaker gedetailleerd dan algemeen gesteld zullen moeten zijn.

Naschrift redactie

Zoals blijkt, zal bij opmars en aanval, de S2 (zowel van brigade als van bataljon) vrijwel voortdurend aanwezig zijn op de vooruitgeschoven commandopost. Vrij veel berichten zullen binnenkomen op de commandopost en routine-rapportage zal daar verwerkt en opgesteld moeten worden en de inlichtingen moeten de gebruiker (in dit geval ook de S2 zelf) bereiken.

Wie zendt over deze werkzaamheden een artikel in, zowel over de brigade- als de bataljonssectie.

SOVJET TACTIEKVoorwoord

Dit artikel is een vertaling van een artikel uit de "Rode Ster" van 16 november 1961, geschreven door Kolonel I. KIRIN. Het is bedoeld als commentaar op een voorgaand artikel, waarin "het moderne gevecht" wordt gezien als een gevecht, dat uitsluitend beweeglijk wordt gevoerd, waarbij de infanterie niet meer te voet zal optreden. Kolonel I. KIRIN neemt hier stelling tegen. Het artikel is enigszins verkort opgenomen, doch geeft wel weer de denkwijze van de Russische Militaire schrijvers.

Het volledige artikel is veel langdradiger en moeizamer gesteld. Dit is meestal het geval met de artikelen van Russische militairen in rangen van Kolonel en hoger.

De enigszins moeizame wijze van benadering van problemen zal ook in de Russische bevelvoering vrij zeker een rol kunnen spelen.

Laten we nu Kolonel I. KIRIN verder aan het woord.

Ik beaam, dat de opkomst van nucleaire strijdmiddelen het karakter van de moderne strijd fundamenteel heeft veranderd.

Hieruit vloeit voort, dat commandanten zich bij het nemen van een besluit moeten richten op het tijdig gebruik van de resultaten van kernwapens.

Dit brengt met zich mee hoge aanvalssnelheid, maatregelen ter handhaving van deze snelheden en het bereiken van een snelle opmars.

De compagnie moet geoefend worden in optreden vanuit de BTR's en te voet, maar ook gezeten op tanks en na landingen met hefschroefvliegtuigen.

Laten wij het meest gewone geval nemen.

Vóór of tijdens de opmars wordt tegen de vijand een a-wapen ingezet. Hoe zullen beide partijen daarna optreden? De partij in de verdediging zal natuurlijk alle maatregelen nemen om de ontstane bres af te grendelen; de aanvallende partij zal, teneinde de aanval snel door te kunnen zetten, haar krachten op deze bres concentreren. Doet de aanvaller dit niet, dan kan hij de resultaten van het a-wapen niet uitbuiten.

Wellicht is het belangrijkste aspect van de gevechtsopleiding van een compagnie de beoefening in wijzen van optreden direct na een atoomaanval en van het optreden in BTR's, samen met tanks.

Indien een infanteriecompagnie in BTR's samen met tanks de vijandelijke verdediging doorbreekt, kan deze compagnie optreden met de tanks op linie (wig- of V-formatie) of geëchelonneerd naar rechts/naar links.

Maar natuurlijk kunnen zich ook gevallen voordoen, waarin men de voorste linie, na voorafgaande beschieting, slechts met gewone strijdmiddelen moet aanvallen. (Hier wordt bedoeld: zonder inzet van atoomwapens.)

Kan men hierbij buiten de "stootgroep"? (Hier wordt bedoeld: infanterie te voet en pioniers.)

Lukt het in dergelijke omstandigheden altijd met tanks en infanterie op BTR's aan te vallen? Neen, niet altijd. Dus het is onmogelijk op te treden zonder deze "stootgroep".

Karakteristiek voor het moderne gevecht is het feit, dat er na kernontploffingen opstoppingen, vernielingen, branden e.d. zullen ontstaan. Er zullen ook terreingedeelten zijn, die ontoegankelijk zijn voor BTR's en waar men niet omheen kan trekken. Men mag er niet vóór blijven staan. Men moet er snel doorheen zien te komen. Niemand kan dit beter dan infanterie in samenwerking met genie-onderdelen.

Dit moet natuurlijk in de opleiding bij de compagnie worden verwerkt.

Men kan het niet eens zijn met de behandeling van het begrip "voorste lijn"

door de auteur (van het voorgaande artikel).

Deze schrijver van "het moderne gevecht" beweert, dat, indien men onder de voorste lijn alleen de eerste loopgraaf van de vijandelijke verdediging verstaat, er dan niet over te twisten valt dat een gelijktijdig toeslaan van infanterie en tanks praktisch onmogelijk is.

Het is echter reeds lang bewezen, dat er in de praktijk en in theorie mogelijkheden bestaan een gelijktijdige aanval uit te voeren met tanks en infanterie op de voorste verdedigingslijn van de vijand, als men het vijandelijk vuur maar niet uit het oog verliest en mits men onder een "gelijktijdig toeslaan" niet verstaat een aanval waarbij de pantsering van de tank en de bajonet van de tirailleur de slag toebrengen. (Hier wordt bedoeld dat het vijandelijk vuur de infanterie van de tanks zal kunnen scheiden.)

Bij een beschouwing van de aanval zou het doeltreffender zijn te bespreken hoe een onderdeel te leren, niet al te zeer vast te houden aan linieformatie.

Dat zij initiatieven dienen te ontwikkelen bij het uitvoeren van een omvangrijke manoeuvre te velde, teneinde hetzij de vij flank aan te grijpen, er omheen te trekken of de vij in de rug aan te vallen.

Voorts moet besproken worden hoe eenheden zelfstandig kunnen optreden indien een doorbraak in de vij linie is geforceerd, dan wel in de posities grotere ruimten bestaan, m.a.w. hoe deze zo goed mogelijk kunnen worden uitgebuit. De inzet van een kernwapen in de strijd vereist een verspreiding van de troepen in de breedte en in de diepte. Uiteraard moet ook de aanval van kleinere eenheden, in afwijking met voorheen, volgens andere lijnen worden uitgevoerd. Het ligt voor de hand, dat de gevechtsformatie van de cie met gesloten flanken meestal, mogelijk zelfs als regel, niet kan worden toegepast.

Het is tijd om nieuwe methoden te zoeken bij het aanvallen van de vijandelijke verdediging.

Het is in dit verband erg belangrijk de methoden na te gaan van zelfstandig optreden van eenheden in het terrein tussen de steunpunten en in de bressen in de vijandelijke opstellingen met het doel snel door te stoten tot diep in zijn verdediging en voorts de aanvalsmethoden op versterkte punten van de vijand, wanneer er geen mogelijkheid is, er omheen te trekken.

Hiervoor moet niet vastgehouden worden aan één methode.

De ene keer zijn de eenheden in BTR's samen met tanks in staat om gebruikmakend van het artillerievuur op de steunpunten, snel door het tussengelegen terrein op te rukken en de vijand in het steunpunt in de flanken en in de rug aan te vallen. De andere keer kunnen zich omstandigheden voordoen, dat de cie of het bat met het merendeel van zijn troepen de vijand frontaal en te voet zal aanvallen en dat in het tussengelegen terrein slechts een deel van de troepen zullen opereren voor een omtrekkende beweging van het steunpunt om de aandacht van de vijand af te leiden en om er toe bij te dragen, dat de acties van de hoofdmacht succes hebben.

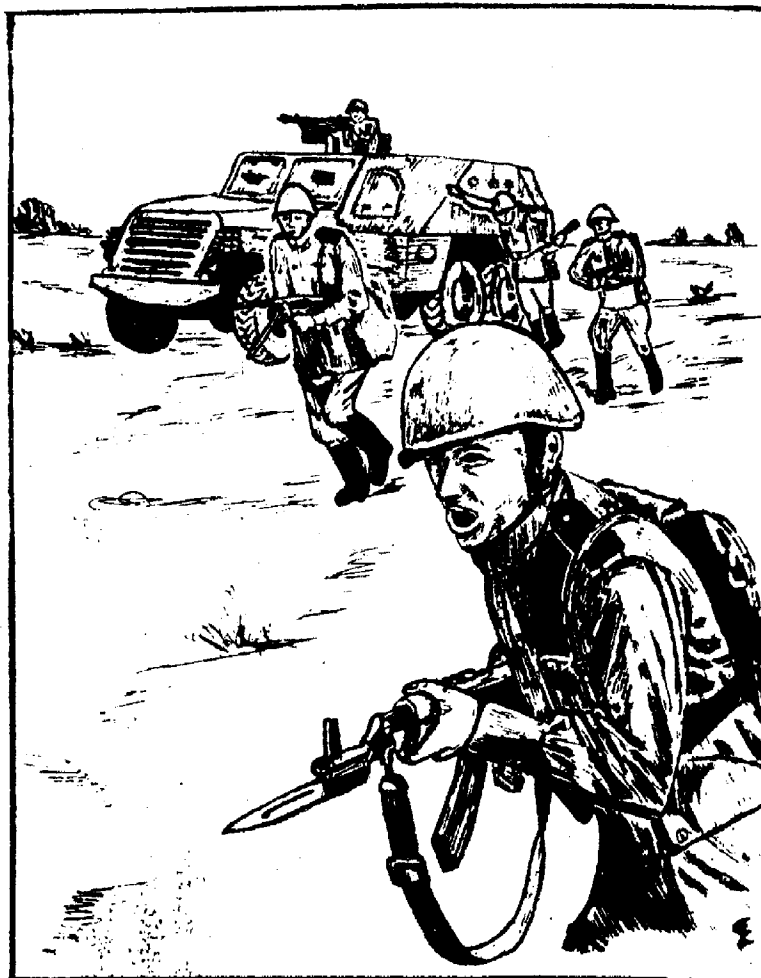
Het is duidelijk dat deze wijze van optreden van de eenheden minder wenselijk is, maar blijkbaar moet men ook zo kunnen optreden.

Vaak zal het beter zijn geen gebruik te maken van het tussengelegen gebied in de vijandelijke verdediging, daar het niet altijd gunstig zal zijn, de vijandelijke verdediging daar te doorbreken, vooral wanneer dit terrein onder hevig vuur ligt vanuit de diepte en afgesloten is door mijnevelden. In dit geval is het waarschijnlijk gunstiger de steunpunten frontaal aan te vallen, zonder daarbij in linie op te treden. Men moet niet bang zijn behoorlijke tussenruimten tussen de onderdelen te handhaven.

Evenmin is het nodig dat de eenheden gelijktijdig aanvallen, men kan b.v. een cie gerust twee minuten eerder aan laten vallen dan de andere.

Dit is onvermijdelijk in het moderne gevecht en hierdoor voorkomt men tevens dat de eenheden in linie of met gesloten flanken optreden.

Hiermede zijn de gestelde vragen over de wijzen van optreden van onderdelen in een aanval nog niet bestudeerd. Hier ligt een zeer groot terrein ter overdenking en constructief onderzoek.

Ook over het ontmoetingsgevecht moet gesproken worden.

Onder de huidige omstandigheden zal dit immers een zeer vaak voorkomend optreden zijn.

Laten wij wederom het geval nemen dat de vijand met een kernwapen bestookt wordt en beide partijen deze bres trachten af te sluiten. Dan kan het voorkomen (en zeer vaak) dat de eenheden van beide partijen gelijktijdig oprukken naar deze plaats teneinde door een aanval hun opdracht naar behoren uit te voeren. In deze omstandigheden is een ontmoetingsgevecht onvermijdelijk. Weten we echter hoe hier precies dient te worden opgetreden?

De ene commandant beweert dat het het meest doeltreffend is, de vijand te vernietigen vanuit BTR's; anderen beweren dat met de vijand "afgezetén" een nederlaag moet toebrengen en vervolgens deze vijand moet vernietigen; weer anderen beweren dat het beter is het gevecht te ontwijken en trachten om de vijand heen te trekken om zodoende het hoge opmarstempo te handhaven. Het spreekt vanzelf dat men één van deze drie methoden zal moeten toepassen en wel afhankelijk van de toestand.

De auteur (van het voorafgaande artikel) brengt de kwestie terminologie, in het bijzonder m.b.t. het compagnieverdedigingsgebied en het steunpunt naar voren.

Een discussie over de juiste termen betekent een discussie over de kern van de kwestie. Maar dit is in het gegeven geval niet aan de orde.

Immers in het moderne gevecht is voor het onderdeel verdediging van kernen (letterlijk: haarden) karakteristiek, waaronder men verstaat het standhouden in bepaalde terreingedeelten teneinde hierdoor ook beweeglijk te kunnen optreden.

Dit met het oog op de tendens de troepen zoveel mogelijk te verspreiden om grote verliezen bij atoomaanvallen te voorkomen.

Thans is de vraag of wij het geheel zonder het steunpunt kunnen stellen?

Nee. Deze term betekent n.l. precies wat er mee bedoeld wordt: het is n.l. de basis waarop de eenheid bij het standhouden in een tactisch belangrijk terreingedeelte steunt en de basis van waaruit het beweeglijk element wordt ingezet.

(Commentaar: De schrijver van "het moderne gevecht" ging uit van het geheel beweeglijk voeren van de verdediging. Kolonel KIRIN stelt echter, dat steunpunten als basis van de manoeuvre dienen te blijven gehandhaafd.)

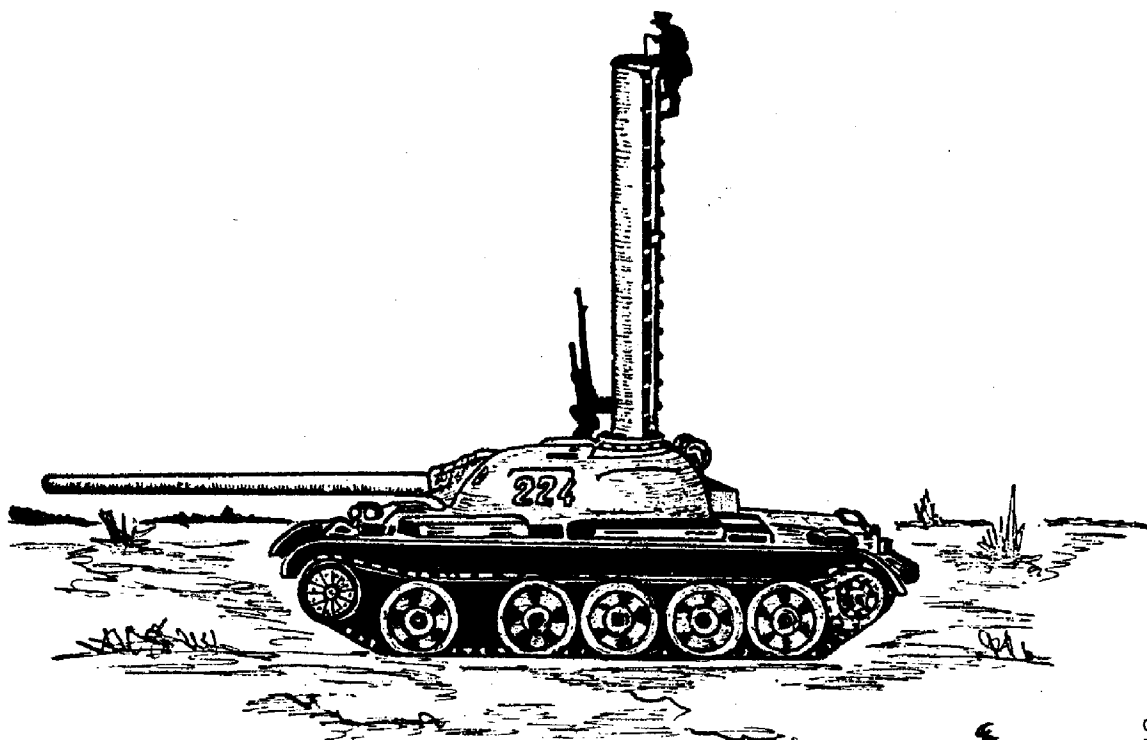
De kolonel I. KIRIN gaat dan verder:

Ik ben geneigd te beweren dat de omsingeling en het uitbreken uit die omsingeling bekeken moet worden bij de bestudering van de verdediging en niet apart. Men moet de volgende twee begrippen niet gelijkstellen: de omstandigheid waarin een gevecht ontstaat en de wijze van optreden.

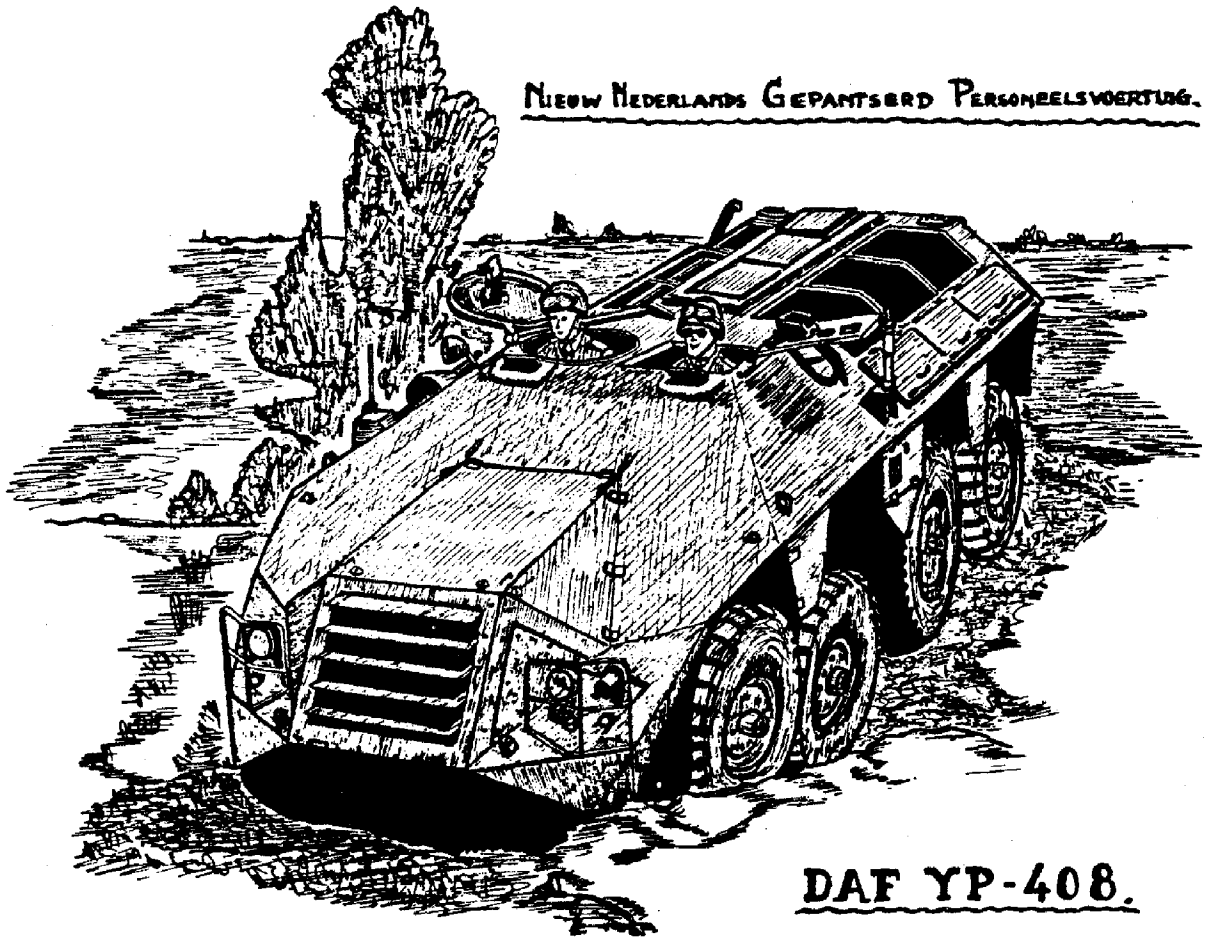
Het gevecht bij een omsingeling - als men het zo mag zeggen - is één van de vormen van verdediging en daarom hoe beter een onderdeel getraind is in het uitvoeren van een verdediging onder welke omstandigheden dan ook (waaronder ook de omsingeling) des te beter zal deze eenheid het probleem oplossen om uit de omsingeling te geraken.

Hoe de eenheid in de omsingeling terecht kwam, doet aan de kern van de vraag niets af. Nog enkele woorden over het doorschrijden van terreingedeelten die besmet zijn met radioactief afval. De schrijver van het artikel stelt voor een permanente controle door te voeren op de hoeveelheid straling, waaraan de manschappen hebben blootgestaan.

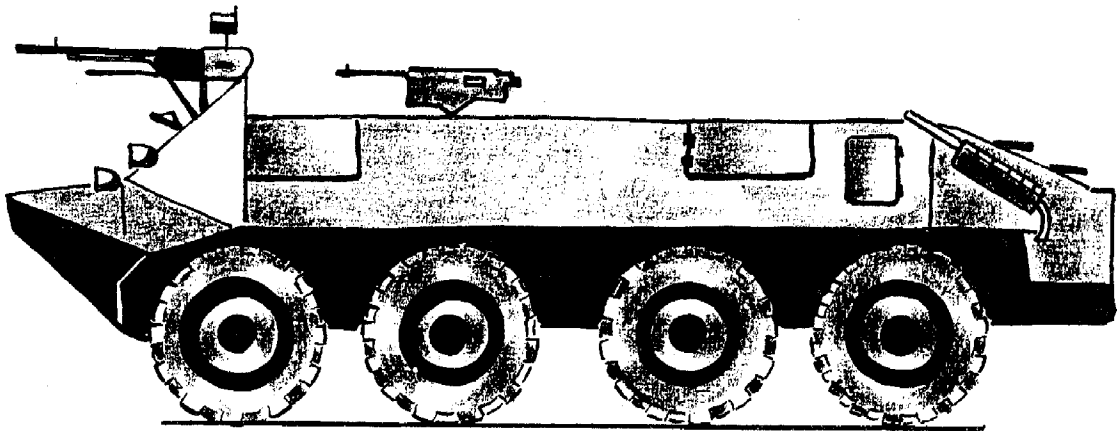
In het moderne gevecht kan men niet buiten een dergelijke controle. Nog belangrijker is echter de meest effectieve wijze van doorschrijding van een besmet terreingedeelte uit te zoeken, teneinde te verzekeren dat het personeel aan een zo gering mogelijke straling wordt blootgesteld.

T54-100 MIDDELZWARE TANK MET SNORKEL.

NIEUW NEDERLANDS GEPANTSERD PERSONEELSVOERTUIG.DAF YP-408.Gewicht: + 9 tonHoogte: 1.80 mMotor: 6 cyl. HerculesSnelheid: 2 tot 90 km/uurBesturing vier voorwielen: hydraulisch bekrachtigdDraaicirkel: 18 mKlimvermogen: 50°Waadvermogen: 1.20 mLaadvermogen: 12 uitgeruste infZend- en ontvangtoestel in cabine

9e airm
invoefes

lengte circa 7 meter

Onder verwijzing naar de tekening op blz. 11 van nummer 2
volgt hierbij de verbeterde weergave van het nieuwe Soviet
gepantserde amphibische personeelsvoertuig, nog niet
ingevoerd bij G5FG.

Praktisch beeld mil. dienst no 2 - 1962

NIEUW SOVIET GEPANTSERD AMPHIBISCH PERSONEELVOERTUIG.

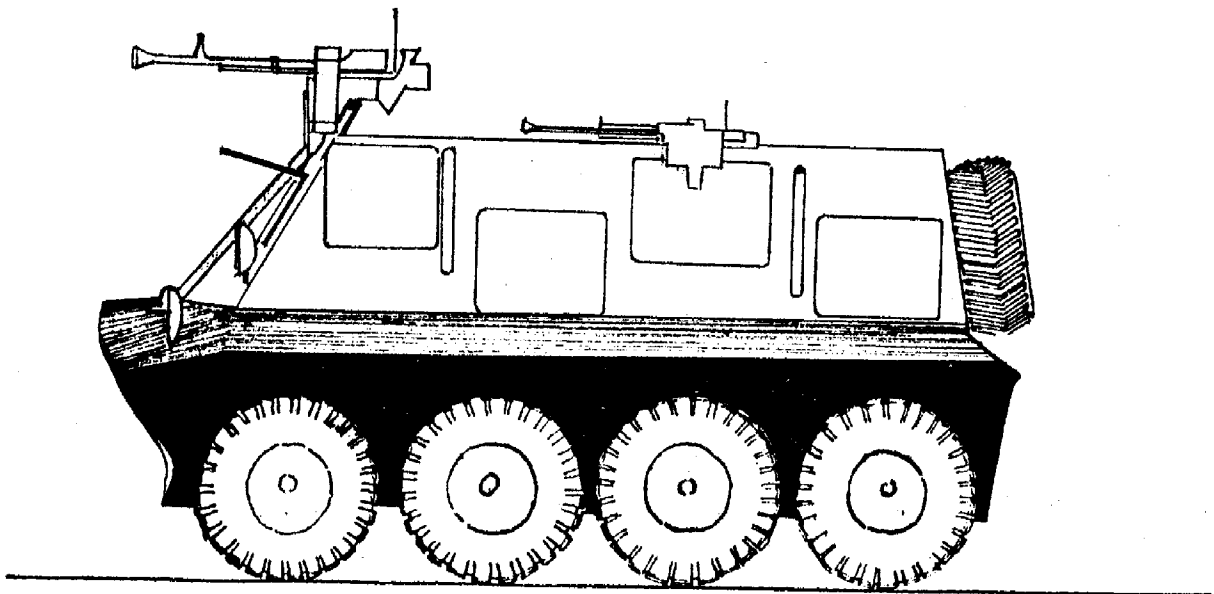

Gewicht: + 10 ton

Bewapening: 1 x 12.7 mm mitr DShk (midden)
2 x 7.62 mm Cies mitr (zijkanten)

Laadvermogen: + 15 personen

Mogelijk infrarood apparatuur voor bestuurder

KOR. MIL. ACADEMIE
BIBLIOTHEEK
Kasteelsplein 10
BREDA

MOSKOU'S NIEUWE LIJN

door le Luitenant D. STEVENS

Moskou heeft een nieuw partijprogramma het licht doen zien; een 20 jarig programma voor de vestiging van de communistische maatschappij in de Sovjet-Unie en van het sovjet-socialistische systeem in de gehele wereld.

Bij het begin van ons onderwerp is het goed ons te herinneren, dat tegenwoordig bijna de helft der wereldbevolking, 1,4 miljard van 3 miljard, leeft onder directe invloed van het communisme, een bijzonder accuut probleem dus. Indien wij op deze problemen, een ook door de communistische propaganda niet te bestrijden, antwoord willen geven, dienen wij ons eerst te verdiepen in de ideologie, die voor zich zelf spreekt en ons stellig niet in het onzekere houdt:

"De heirweg naar het socialisme (communisme) is aangelegd. Hierop gaan reeds vele volkeren; hierop zullen vroeg of laat alle volkeren gaan". 1)

Wij komen eerst op twee kernpunten:

- het Sovjet begrip "vrijheid" en
- hun begrip "vrede".

Het semantisme dezer begrippen dienen wij te kennen alvorens wij de communistische teksten kunnen exegeren.

Wat is vrijheid?

Het Slovarj Roesskovo jazyka, het verklarend woordenboek der Russische taal, onder redactie van Ozjegov, editie 1960, geeft ons voor vrijheid de volgende opmerking: "de werkelijke vrijheid bezit men slechts in de maatschappij waar de kapitalistische exploitatie is vernietigd".

Zo wordt ons ook duidelijk, dat het communisme onder bevrijding verstaat: "het omverwerpen der Westelijke democratie". Over vrede is de idee, zoals wij die het duidelijkst kunnen weergeven door de woorden van N.S. Chroesjtsjov, gesproken op 20 oktober 1960 in Moskou:

"na de overwinning..... zullen er in geen enkel land maatschappelijke, nationale, noch welke andere oorzaken ook zijn voor het voeren van oorlogen. En dit zal zo zijn, wanneer over de gehele wereld de volledige heerschappij van het socialistische, van het communistische stelsel gevestigd zal zijn".

Een communistische wereldvrede dus door communistische wereldheerschappij.

Dit is de code waarin zij spreken, een code die hen twee voordelen biedt:

1. vele niet-communisten worden door het gebruik dezer terminologie misleid;
2. de (geschoolde) communisten begrijpen, wat met de openbaar doorgegeven slogans wordt bedoeld.

Zo geeft het nieuwe programma voor de doctrinaire opdrachten t.b.v. het Sovjet leger: "zij (de communistische partij der Sovjet-Unie en het gehele sovjet volk) achten het hun plicht, de heilige strijd van de onderdrukte volkeren en hun gerechtvaardigde BEVRIJDINGSoorlogen, tegen het imperialisme te ondersteunen".

Nu onze wetenschap is toegerust met het Sovjetbegrip "vrijheid", kunnen wij 2 doelen onderscheiden:

1. het steunen van de strijd ter omverwerping van onze democratie;
2. het ingrijpen bij locale oorlogen ten gunste van de communistische bewegingen.

1) Projekt-programma kommoenistitsjekoi partij Pravda no 211 dd 30-7-'61.

Nog een derde doel onderkennen wij in dit programma, waar in het binnenlands deel wordt gesproken over: "De Sovjet Unie rekent het tot zijn internationale verplichting, tezamen met de andere socialistische landen een betrouwbare verdediging te verzekeren van het gehele socialistische kamp. Verdediging van het vaderland, het dienen in de Sovjet strijdkrachten is een hoge ereplicht van de Sovjetburger. De CPSU doet al het mogelijke om de Sovjet-strijdkrachten tot een hecht en soepel werkend organisme te maken en draagt er zorg voor, dat zij goed georganiseerd en gedisciplineerd zijn; de taken, die hun door de partij, de regering en het volk gesteld zijn, op voorbeeldige wijze vervullen....."

Alle Sovjetmilitairen moeten opgevoed worden in de geest van onbegrensde trouw aan hun volk en de zaak van het communisme....."

Het derde doel der sovjet strijdkrachten is dus de consolidatie en verdediging van het communisme in de communistisch geregeerde gebieden en de Sovjet-Unie. Wij merken hier voorts op, dat op de EERSTE plaats de communistische PARTIJ genoemd wordt als 'het orgaan,' dat de toon aangeeft in de opdrachten voor de strijdkrachten.

Een belangrijke plaats wordt ook ingeruimd voor de economische oorlogvoering. De lijn zoals zij die in de toekomst hopen te ontwikkelen is de volgende:

- I. Revoluties in Afrika en Zuid-Amerika.
- II. Hierdoor verminderd economisch afzetgebied voor het vrije westen en vergrote economische afzet voor de S.U.; hierbij gesteund door de toelevering van de gebieden, verbonden in de communistische economische organisatie, de KOMEKON 1).
- III. Verminderde productie in de vrije wereld.
- IV. Hierdoor verminderde werkgelegenheid, waarover zij menen te kunnen voorspellen: "een belangrijk deel der productiemogelijkheden blijft onbenut, zodat voor de poorten der ondernemingen, miljoenen werklozen zullen staan".
- V. De uiteindelijke hoop der communisten is, dat hierdoor in grote gebieden, dusdanige onlusten ontstaan, dat het onmogelijk wordt het leger te benutten.
"de krachtsinspanning der volkeren, moet er op gericht zijn de legers de mogelijkheid te ontnemen, de dodelijke wapens te gebruiken".

Deze vorm van economische oorlogvoering, gekoppeld aan revolutie, wordt nog steeds begeleid door de bekende methoden van propagandavoering en psychologische oorlogvoering.

Keren wij voorlopig terug tot de vergelijkingen van de vroegere ideologische doctrine voor de Sovjet strijdkrachten en die welke wij in de nieuwe lijn constateren.

Over de politieke opvoeding zegt de doctrine van vroeger:

"De Sovjet commandant is niet slechts een technisch leider, doch lost tezamen met de partijorganisatie ook de problemen der politieke opvoeding der ondergeschikten op". 2)

-
- 1) vide hierover ook Campbell, R.W. Soviet economic power
Cambridge 1960 Office of armed forces information Communist economic Threat Washington 1960.
 - 2) N.I. Sjatagin, I.P. Proesanov Sovjetskaja armija, armija novoho tipa Moskva 1956.

Voorts werd de gewichtige positie van de kritiek en zelfkritiek omschreven. Thans wordt wederom de grootste nadruk gelegd op de kritiek en zelfkritiek:

1)

"Met alle middelen de kritiek en zelfkritiek bevorderen als een beproefde werkmethode en als middel, om in het werk gebreken en tekortkomingen op te sporen en te corrigeren

In het militaire onderdeel heeft de politieke officier, sedert kort weer ingedeeld t/m compagniesniveau, vrij grote invloed. 2)

Zijn Komsorgs en partorgs, ingedeeld bij ieder onderdeel en op iedere kamer, zijn zijn vertrouwenslieden. De Komsorgs zijn tevens lid van de KOMSOMOL, de communistische jongerenorganisatie in de Sovjet-Unie met 30.000.000 leden, die hierbij ook lid moeten zijn van de DOSAAF, waar zij een prae-militaire opleiding ontvingen. Zij zorgen er in de troep voor, afwijkingen in de meningen, tijdig te corrigeren, zien er op toe, dat de "vrijwillige" bijeenkomsten, georganiseerd door de politieke officier in de vrije tijd, goed worden bezocht en dat de uitgereikte brochures worden doorgelezen.

Voorts rapporteren zij omtrent het moreel, dat door de politieke officieren (wier verantwoording functioneel, rechtstreeks loopt via de politieke officieren op het hogere niveau) wordt doorgegeven aan de hoofddirectie voor politieke zaken.

Wie Orwell's "1984" heeft gelezen en denkt aan het gesprek waarin de oude man, die zich weinig meer van de tijd vóór de revolutie herinnert, en wie het niet meer mogelijk is een vergelijking te trekken, tegen de jonge man zegt: "U wilt van mij weten of het voor de revolutie beter was"

3) wordt hieraan herinnerd als hij in het programma in imperatieve zin de hoop hoort uitspreken:

"..... een onvermoeide strijd voeren tegen uitingen en overblijfselen van nationalisme en chauvinisme van elke soort, tegen idealisering van het verleden, en tegen verouderde tradities en gewoonten. In de loop van het tot stand brengen van de communistische maatschappijvorm zal de communistische kijk op het leven..... steeds meer gemeengoed worden". Dit hoopt het communisme in de Sovjet-Unie te bereiken, door nog eenzijdiger voorlichting en indoctrinatie, en door schoolopvoeding. 4)

1) Zie hierover ook W. Leonard. De revolutie laat haar kinderen gaan. A'dam 1956.

2) Asher Lee. The Soviet air and rockets forces. London 1959.

3) George Orwell 1984 New York 1950,
of ABC pocket 87, Amsterdam 1956.

4) Zie hierover ook: M.fainsod-Smolensk under Soviet rule. Cambridge 1958
hoofdstuk betr. censorship. W.W. Rostow-The dynamics of Soviet society-
Cambridge. R.Fisher-Die Umformung der Sowjetgesellschaft. Dusseldorff 1958.

HET KREMLIN EN BASILIEK TE MOSKOU IN DE XVII EEUW

THE COMMANDER AND HIS G2

Throughout our Army educational system, there is a great deal being taught about the techniques of intelligence. Specialists are being trained in the many details, officers are being trained in the direction and general operation of intelligence, and every officer, at same time or other, is given at least a familiarization course on the subject. This instruction is generally good, its subject matter sound; it is essential that it be kept up if we are to have any military intelligence worthy of the name. But this isn't good enough.

Also, throughout the Army, both in class and in maneuvers, our officers are being trained to use intelligence. There is not quite as much training in this use as there is in the production of intelligence, but results are satisfactory, for certainly all officers soon learn to consider terrain, weather, and enemy. But this still isn't enough.

There is practically no training, except of a very general nature, in how commanders should use their intelligence officers (or their intelligence organizations).

But why should commanders have to be trained in the specific use of the G2? What difference is there between a G2 and a G3, or a G4, or any other staff officer?

The answer to the second question is "none"; there is no difference between a G2 and the rest of the staff.

But the answer to the first question is that commanders too often don't know how to handle their G2s so as to get the best results. Sometimes this is due to a misconception of responsibility, the attitude that "intelligence is something that will be furnished" instead of the knowledge that intelligence is something we all have to go out and get. Sometimes it is due to a lack of knowledge; some commanders don't know good from bad intelligence work, don't know what they can or can't get from their G2s. Sometimes, finally, it is due to lack of interest - the commander just doesn't care.

TO GET BEST RESULTS, COMMANDERS SHOULD REMEMBER THAT INTELLIGENCE IS THEIR OWN RESPONSIBILITY; THAT ONLY CAPABILITIES, NOT INTENTIONS, CAN BE DETERMINED; AND THAT GOOD INTELLIGENCE DEPENDS ON GOOD PERSONNEL.

There is no magic formula for perfect intelligence. It is based on lots of hard work, and it won't attain any greater degree of perfection than any other human endeavor. However, if commanders will keep in mind the following three points, their intelligence systems should produce much better results.

First point: They are YOUR intelligence people, and it is YOUR responsibility (not theirs) to produce good intelligence.

Several times high wartime commanders, in talks to large groups of officers, have said, "In my command, intelligence failed". This statement was not made as self accusation, but rather as self justification.

Would any commander attempt to excuse a failure by saying that supply within his command, or planning within his command, or medical service within his command, failed? Hardly. Yet this attitude that intelligence is something apart is not uncommon. As long as it persists, however, as long as any of us feel so little responsibility for our intelligence organization that we can shift blame to it from our own shoulders, then inevitably our intelligence organization will fail.

"The eye of the master fattens the horse" is the Spanish form of a proverb that exists in all languages. The commander, to get good intelligence, must devote the same attention to it and accept the same responsibility for it as he does for all of his other units.

They are YOUR intelligence people, and it is YOUR job to make them deliver.

Second point: Do you believe in sorcery?

Of course you don't or at least you will stoutly maintain you don't in the presence of witnesses. But if you say you don't, will you always act as if you don't?

Any commander, queried in public or in private as to his opinions on the matter, will almost invariably inveigh against any intelligence system or procedure that attempts to determine enemy intentions. Nearly all commanders feel, so they say, that intelligence reporting should be limited to enemy capabilities, or some other similar, factual, answer.

But how many really hold to this? Unfortunately, very few.

Quite a few division and corps G2s have been queried on this matter. All, without exception, have answered substantially: "Yes, the old man let me put capabilities in the written estimates, but he always asked me, 'What's the enemy going to do?', and insisted on an answer." Further, some of the corps G2s who were queried said that they never knew of a division G2 who stuck to capabilities who wasn't relieved. Of course, probably the greatest source of relief was for attempting to guess what the enemy was going to do, and missing. But it is noteworthy that a division G2 who stuck to capabilities didn't last long.

A G2 cannot tell his commander what the enemy is going to do. Probably no one can tell our commanders what the enemy is going to do, not even the enemy commander himself, as he may not have made up his own mind yet.

One of the features of the course at the Command and General Staff College is to have our more noted commanders of World War II describe how and what they did in certain major operations. A noticeable point in all these talks is that almost always our commanders started an action with only a general plan in mind, intending to develop and adjust the plan as they went along. In other words, they didn't know, in detail, what they were going to do themselves. It would have taken a high degree of black magic for a hostile G2 to tell his commander "what the enemy is going to do".

Again, if a visitor at a command post asked the G3, "What is your commander going to do?", nine times out of ten the answer is, "You'd better get it from the old man himself". Even this officer, who presumably knows more of the commander's tactical mind than anyone else, doesn't care to commit himself on what his own commander "is going to do".

So, if we believe in the "capabilities" idea, let's use it. And in using it, remember always that capabilities should reflect the maximum damage that the enemy can do to us. Not the minimum, not the median, but all of those harmful actions of which the enemy is capable.

This is the maximum.

And any time a commander demands less than this maximum from his G2, he is, in effect, asking, "What is the enemy going to do?"

Let us examine an illustration from the last war. An American infantry division, in a long offensive, took part in several large-scale attacks. In his estimate prior to each of these attacks, the G2, quite properly, included

the enemy capability of making a serious counterattack with his general reserve into the division's area. Five of these attacks were made by the division, and the enemy either withdrew without counterattack or made it elsewhere. The G2, severely criticized for his "wrong guesses", stopped reporting this capability. In its seventh attack, the division apparently hit the enemy in a sensitive spot, for the whole general reserve was thrown against the division, and it took a severe mauling. This time the G2 deserved the criticism he received, but the commander also deserved the poor service he got.

There is no intent here to criticize the not uncommon practice of driving people beyond what they think they can do. A commander is of little value unless he can occasionally deliver the impossible. The G2 should receive no more consideration than any other member of the command, and he should be driven just as hard to outdo himself. But don't try to drive him into telling "what the enemy is going to do". He will certainly try, and he may be lucky a few times, but he can't keep it up. No human can.

Third point: You get what you pay for

This is not a recommendation to put the best men into intelligence. Situations will vary, and while intelligence may be important at one time, it may be the least of a commander's worries at another. Put the best men where they are most needed.

There are two types of currency a commander can use to get results; men and materials are one, and his own personal attention is the other. Both of these currencies are limited; there are only 24 hours in a day, and there are only so many good officers. The commander himself must decide where to spend his currencies so as to obtain the best results. If he chooses to neglect his intelligence organization and to fill it with third-team people, he cannot be criticized as long as he knows what results to expect.

Too often, however, commanders refuse to pay for a firstclass job and then are surprised because they don't get one.

In fact, many have neglected to make the essential down payment, which is to learn enough about intelligence to know whether or not they are getting good service.

Particularly must a commander know and understand security. He must know enough to keep his G2 from using it to cover up shortcomings, and he must also know enough to avoid senselessly exposing the more sensitive sources of information. The commander must always remember that security and operational freedom are usually directly opposed to each other.

The measures the G2 will recommend to preserve security will almost invariably hamper the operation of the command.

But it is the commander, not the G2, who must decide which measures to adopt. Will the commander let the enemy learn of a move in order to gain speed and coordination, or will he slow up his operations and reduce his control in order to surprise the enemy? Only the commander decides this, and if he fails to appreciate the full significance of the recommended security measures, he has only himself to blame.

These are the three important points for a commander:

One, he is responsible for intelligence.

Two, if he believes in capabilities, he must not ask for intentions.

Three, the results he gets will vary directly with the quality of the people he uses and the amount of personal attention he gives.

We have improved our intelligence system considerably in recent years. We have raised our intelligence standards and have formulated sound doctrine to use as a base. We realize the need for continued improvement in our intelligence techniques, and we are doing what we can to bring this about.

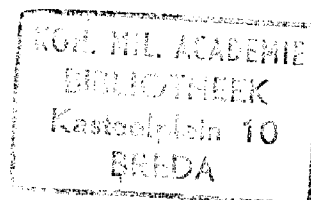
However, intelligence is only a tool for the commander, and unless he uses this tool properly it is wasted.

It is his tool.

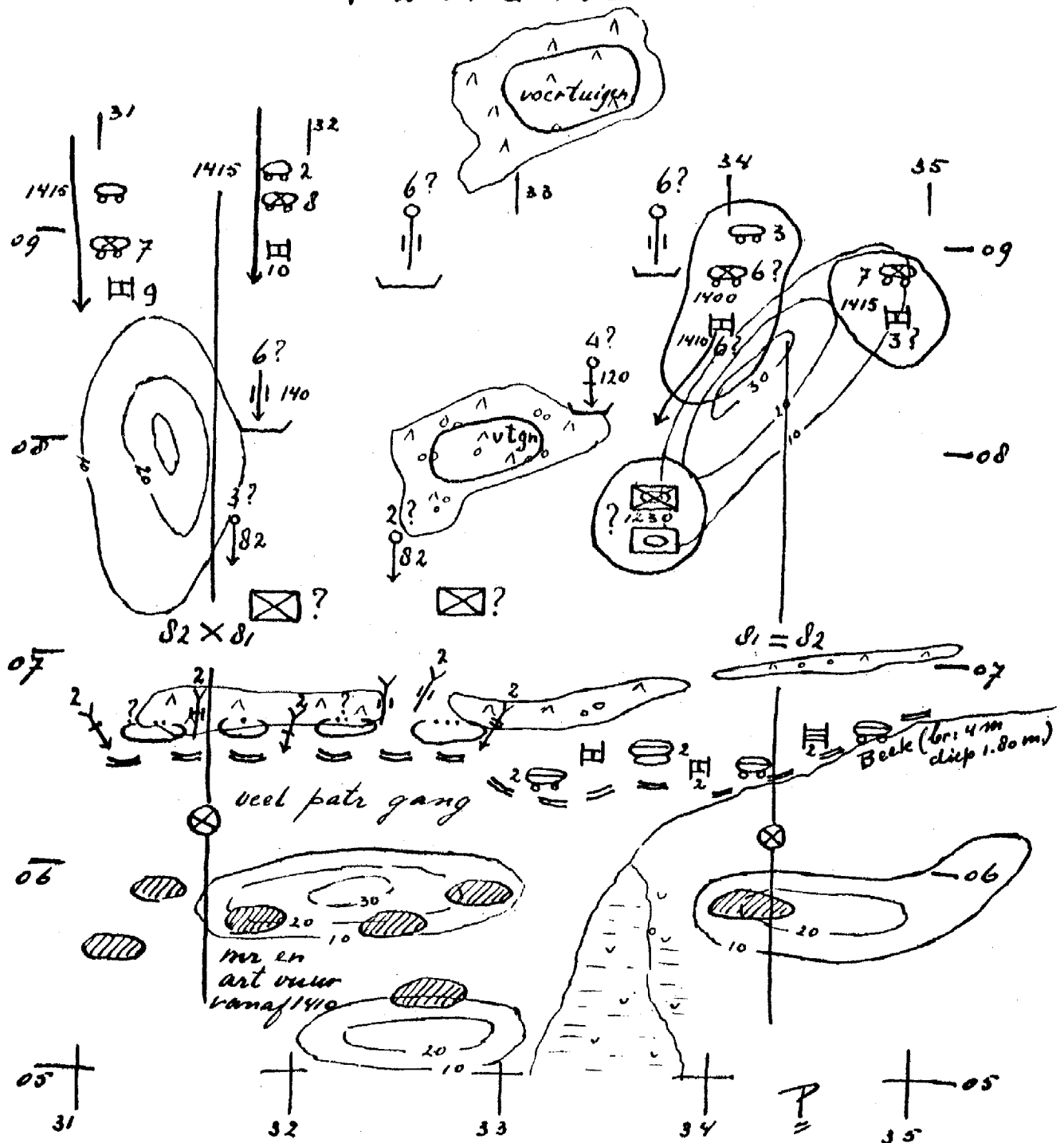
It is his responsibility to keep it clean en sharp.

It is his job to know how to use it.

It is his fault if it doesn't work.

S2 OPGAVE

OPDRACHT 81 Bat: verd in aangegeven vak.

De meldingen zijn op de werkkaart van de S2 aangebracht zoals in bovenstaande schets is weergegeven. De S2 is zo juist van een terreinverk teruggekeerd. Het is thans 041420 sep.

VRAAG AAN U ALS S2 VAN HET 81 BATALJON:

Bepaal de sterkte en ondersteuning van de vijand.

Bepaal de vijandelijke mogelijkheden en stel op een conclusie.

UIT (BUITENLANDSE) TIJDSCHRIFTEN:

1. In het Januari - Februari-nummer 1962 van "Infantry" zijn vele lezenswaardige artikelen opgenomen voor inlichtingenpersoneel o.a.
 - a. Scouts and Davey Crockett.
 - b. Training the Soviet Soldier, met daarbij een literatuurlijst.
 - c. Fitting the picers together.
Dit artikel behandelt kort en duidelijk het opstellen van de S2-bvt. Iedere S2 moet dit artikel lezen.
 - d. Every one is a collector.
Zoals de titel aangeeft, is iedere eenheid en man een potentieel verzamelorgaan voor de S2.

2. In "Army" Februari 1962 komen drie goede artikelen voor:
 - a. "Search for the stolen Sibaja".
Dit is het zoeken en vinden van een vermist cryptografische machine door de CID, tijdens de 2e Wereldoorlog. Het is beschreven als een spannend detectiveverhaal doch het is geen fictie, maar de harde werkelijkheid. De machine welke werd gestolen wordt nog in het kort beschreven.
 - b. In hetzelfde blad is het artikel "Seeing is understanding" ook voor de S2 van belang.
Het belang van verkenning en inlichtingen wordt hierin sterk benadrukt.
 - c. The Formidable Guerrilla rekent af met de onoverwinnelijkheid van guerrilla's. Normale troepen kunnen ze afdoende bestrijden mits georganiseerd voor deze taak.

3. In "Truppenpraxis" Heft 3 en 4 1961 komt een vervolgartikel voor over de ABC-abwehrausbildung und schiedsrichterdienst.
Voor de abc-opleiding zult U hier vele waardevolle aanwijzingen vinden welke aangepast aan onze verhoudingen, voorschriften, enz. U behulpzaam kunnen zijn bij de opleiding in de abc-zaken.

4. Erfahrungen und Gedanken zum Ic-Wesen
von Ullrich Liss (G2-Ic okt 1937 tot feb 1943).
In een boeiend, bondig verslag van 11 bladzijden geeft schrijver in de Wehrwissenschaftliche Rundschau, jaargang 1957, blz. 616 tot en met 627 een beeld van de opbouw van de Duitse inlichtingendienst vlak vóór en gedurende WO-II.
Bekende Duitse Officiersnamen komen in het artikel voor, die merkwaardigerwijs ook worden genoemd in "Offiziere gegen Hitler" en "Conspiracy amongst Generals".
Schrijver begint veelzeggend: "Unter dem Begriff des Ic-Wesens oder des Feindnachrichtendienstes versteht man einen Zweig des deutschen Generalstabdienstes, der WENIG bekannt ist und oft im Schatten stand".
Hij belicht het ontstaan van de Duitse Inlichtingendienst (einde 18e eeuw), de werkzaamheden in WO-I, het verlies van de opgedane ervaringen bij het na-oorlogse leger van 100.000 man (von Seeckt) en eindelijk de opgang na 1935 (Heinrich von Stülpnagel).

In veel opzichten lopen de Duitse opleiding, ervaringen en wensen parallel met die van de geallieerden en zeer zeker met die van de Nederlandse Inlichtingendienst.

Schrijver benadrukt de verbindingsverkenningdienst, die reeds voor de oorlog inzicht verkreeg in manoeuvres en oefeningen en tijdens de oorlog in verrassend korte tijd de vijandelijke plannen en zwaartepunten vermocht te onderkennen. Daarnaast staan de gegevens uit krijgsgevangenvermoorden en "Beutepapieren". Bladzijde 621 geeft duidelijk schrijvers mening weer over bovengenoemde materie. Het citeren waard is de zin: "Der Wert von Agentenmeldungen ist sehr unterschiedlich. Gemeinhin wird sie überschätzt..... braust aber der Bewegungskrieg über das Land, so kommen sie fast immer zu spät".

Voor ons van belang is de moeilijkheid, die het buitenland bij zijn selectie van het personeel voor de inlichtingendienst ondervindt van de taalmoeilijkheden ("zweitsprachig" zijn is een uitzondering).

Naar schrijvers mening werpt de Ic eerst na een jaar praktijk, volgend op zijn opleiding, voordelen voor het leger af. Wenselijk ware het, als de meest geschikte personen zouden aanblijven. "Der gute Ic bedarf einer Anzahl von besonderen Eigenschaften wenn er den "flair militaire" hat, (um mit Napoleon I zu sprechen), den militärischen Riecher, den ihn erfüllen lässt, was "on the other side of the hill" vor sich geht oder gehen wird".

Generaloberst Frhr. von Fritsch formulering bij de aanstelling van Oberst von Tippelskirch als Ic (G2): "Von Ihnen will ich wissen: Was tut der Feind?", doet heden ten dage nog opgeld.

Het artikel wordt U ter lezing aanbevolen.

5. In het Marineblad 1961 nummer 8 komt een zeer goed en uitgebreid artikel voor over "Sovjet inlichtingen en veiligheidsdienst aan het werk". Vooral door CID-personeel moet dit artikel worden gelezen, terwijl het overige inlichtingenpersoneel iets mist als het dit niet leest. Het is te lang (80 blzn) om in ons blad op te nemen.

VOORBEELDEN UIT DE PRAKTIJKa. Tekortkomingen van militairen, welke activiteiten van de vijand begunstigen

LOSLEPPIGHEID

OMGANG MET ONBEKENDE BURGERS

Bij een stafoefening in West-Duitsland (waarvoor bij het Oostelijk blok altijd grote belangstelling bestaat) waren in een verboden café twee militairen van een verbindingseenheid. Zij vertelden aan hun onbekende burgers:

"Eigenlijk mogen wij in dit café niet komen; ik ben telexist en hij is codist. Wij moeten berichten van de Legerkorpsstaf, die GEHEIM en soms ZEER GEHEIM zijn verzenden of vercijferen. Wij liggen in dat bos daar-ginds, het is daar kletsnat en koud maar het eten is goed. Morgen gaan we in dat andere café hier een paar van die mooie bierglazen pikken. Er zijn er al een paar tegen de lamp gelopen, maar dat gebeurt ons niet, want wij gaan in burger en dan letten ze niet zo op ons. De burgerkleding krijgen we van Walter, dat is die Duitser, die daar bij die speelautomaat staat. Die vent is zó, wij verkleden ons bij hem thuis".

C o m m e n t a a r:

Deze beide knapen waren, behalve praatziek, ook te goed van vertrouwen. Bij onderzoek bleek, dat deze "Walter" reeds door de West-Duitse autoriteiten niet werd vertrouwd en dat toen men hem wilde verhoren, hij spoorloos was.

Een ander gevaar schuilt in de verkleedpartij, waarbij het de tegenstander mogelijk zou zijn geweest de persoonlijke en militaire papieren van de twee onvoorzichtigen te bemachtigen, hen "klem" te zetten en zodoende nog meer gegevens te verkrijgen.

Wanneer de militaire autoriteiten bepaalde gelegenheden verbieden voor de troep, dan is dit niet omdat de leiding de soldaat deze gezelligheid misgunt (meestal is iedereen in dergelijke zaken "gezellig en vriendelijk" tegen militairen), doch vanwege de morele en zedelijke gevaren alsmede de eventuele inlichtingenaspecten, die ermede gepaard gaan.

BUITENSPORIG GEDRAG

Een West-Duitse sergeant, die "weg" was van een buffetjuffrouw in een normale, nette bar, werd op een avond door omstanders dronken gevoerd. Bij de welwillende hulp hem in normale toestand te brengen, met het oog op zijn terugkeer naar de kazerne, werd hem zijn militair identiteitsbewijs ontfutseld. Bij de pogingen naderhand zijn papieren terug te krijgen kwam hij in aanraking met een burger, die hij dom genoeg vertelde van zijn slechte financiële positie. Deze burger leende hem geld, aanvankelijk zonder tegenprestatie, doch al spoedig verlangde hij een kleine wederdienst, bestaande uit gegevens omtrent een essentieel onderdeel van de nieuwe verbindingssystemen, welke eerst kort bij het onderdeel van de sergeant in gebruik was. De sergeant ging hierop in, ontving zijn identiteitsbewijs terug alsmede nog enig geld, doch hij sprak er over met een collega. Deze waarschuwde de veiligheidsdienst. Uit het onderzoek bleek, dat het hier ging om een vijandelijke agent.

C o m m e n t a a r:

Het aanvaarden van vrije consumpties aangeboden door onbekende burgers is niet zonder gevaar voor de militair zelf en voor het militaire apparaat in zijn geheel.

b. Agenten, enz.

Op 16 januari 1960 werd door de West-Duitse politie een jonge vrouw van 22 jaar gearresteerd terzake van spionage voor het Oostelijk blok. Zij bekende o.a. te werken in opdracht van de Oost-Duitse inlichtingendienst met als taak: het bezoeken van diverse bars en dancings en het verkrijgen van contact met Engelse, Belgische en Nederlandse militairen. Zij moest in ieder geval naam, rang en onderdeel van militairen en zo mogelijk verdere militaire gegevens, als sterkte, stemming, bewapening e.d. te weten zien te komen.

C o m m e n t a a r:

Het zijn echt niet altijd "hoge" militairen welke worden benaderd, doch men zoekt wel degelijk veelvuldig contact met de gewone man en men vraagt naar ogenschijnlijk onbelangrijke zaken.